

SUBURRA

SYNOPSIS

Ve starověkém Římě byla Suburra čtvrtí, kde se tajně setkával zločin a moc. Po více než dvou tisíciletích to místo stále existuje. Neboť dnes, možná více než tehdy, je Řím město moci: je to město velkých paláců politiky, město pokojů zdobených freskami ve Vatikánu, plných spirituality, a konečně město ulice, kde kriminalita i dnes, stejně jako vždy, hledá přímější cestu, jak všem vnutit svůj vlastní zákon.

Film je příběhem velké spekulace ve stavebnictví, takzvané stavby Waterfront (Pobřeží), která má římské pobřeží proměnit v italské Las Vegas. Tuto stavbu mají pomoci prosadit zkorumpovaný politik Filippo Malgradi (Pierfrancesco Favino), zapletený až po krk s podsvětím; Číslo 8 (Alessandro Borghi), hlava mocné rodiny, která ovládá území, kde se má stavět; a především Samuraj (Claudio Amendola), nejobávanější představitel římského podsvětí a poslední člen takzvané Bandy z Magliany.

Ale nezadržitelný dominový efekt, na němž se celý mechanismus může definitivně zadrhnout, ve skutečnosti vyvolávají lidé, kteří žijí na okraji mocenských her, jako Sebastiano (Elio Germano), slizký a bezohledný PR; Sabrina (Giulia Elettra Goriatti), která pracuje jako eskort; Viola (Greta Scarano), narkomanka a přítelkyně Číslo 8; a Manfredi (Adamo Dionisi), hlava nebezpečného klanu rodiny cikánů.

Suburra je žánrový film, je to příběh zločinu, který se odehrává ve velmi krátkém časovém úseku. Sedm dní, během nichž se každá zúčastněná postava pokusí předvídat tahy toho druhého a při tom se rozpoutá nemilosrdná válka, která nakonec zahrne vinné i nevinné, zločince, slušné občany, politiky a kardinály. Sedm dní předtím, než padne vláda a spolu s ní i Suburra.

Po *ACAB: Všichni policajti jsou parchanti*, po velkém mezinárodním úspěchu seriálu *Gomora* se Stefano Sollima vrací k filmu s příběhem, který líčí silné a slabé stránky dnešní Itálie a vycházejí při tom z kriminální fresky města, jež je jediné na světě: Říma.

REŽIJNÍ POZNÁMKA

Suburra je film, který vypráví o zcela reálném světě a skutečnosti, i když to není historická rekonstrukce nebo kronika.

Je to film, který se chce volně pohybovat mezi úhly pohledu různých postav, velkých i malých, mocných i bezmocných, aniž je soudí, a zkoumá jejich činy a psychologii bez předsudků, suchým vizuálním stylem, který pozorně hledá v záhybech příběhu lidské aspekty a území svých protagonistů. Bez rétoriky, bez demagogie, bez moralizování.

Je to vyprávění na způsob chorálu, jehož postavy jsou ovšem velmi aktuální, jsou to děti naší doby, synové Suburra.

Suburra je výrazem „žánrového realismu“¹, kde „žánr“ - chápaný v jeho nejklasičtější, tedy spektakulární, poutavé, ale také populární podobě – se pojí s přesným a podrobným líčením světa kolem nás, a tím vzniká velice pečlivě vykreslený obraz dnešní reality a toho, jak děsivě je nebezpečná.

Tak jak o ní vyprávíme, je Suburra především místem duší našich postav, ale ve skutečnosti to ve starověku byla čtvrť na úpatí Palatina, takové gheto, kde byly bordely a taverny, místo, kde se setkávali vznešení senátoři a lidé se špatnou pověstí: tedy vzdálené a zdánlivě neslučitelné světy zde přicházely do úzkého kontaktu. Suburru starověkého Říma a tu dnešní jako by pojilo tenké vlákno dlouhé více než dva tisíce let, řídí se stále stejnými neměnnými mechanismy, vládne netušeným silám, které nadále zajišťují křehkou rovnováhu mezi mocí a ulicí ve snaze najít co nejrychlejší a nejefektivnější cestu k tomu, jak vydělat peníze.

Projekt se zrodil, protože s De Cataldem a Boninim jsem už pracoval (s De Cataldem jsme spolu točili seriál *Romanzo Criminale – Kriminální román* a s Carlem Boninim zase *A.C.A.B. All Cops Are Bastards - ACAB: Všichni policajti jsou parchanti*) a měl jsem možnost číst první korektury knihy a byl jsem svědkem toho, jak román *Suburra* vznikal, a hluboce na mě zapůsobil. A tak jsem začal pracovat na filmové verzi ještě dřív, než román vyšel na pulty knihkupectví. *Suburra* popisovala Řím bezútěšnými barvami, s úžasnými postavami a sevřenou zápletkou, ale hlavně byla neuvěřitelně aktuální, a skutečně po dvou a půl letech jsme točili film přímo v době, kdy Římem otřásala justiční bouře. Nejzajímavější stránkou příběhu bylo právě to, jak v jednom jedinečném prostoru, tj. v Římě, spolu koexistují naprosto vzdálené světy, od pokojů

¹ **Žánrový realismus** – zobrazení všedního městského života, kuriózních postaviček, komických, tragikomických dějů, směřuje k idylčnosti.

Vatikánu vyzdobených freskami až po chudinská předměstí, od hrubých domů přeplněných cikány až po nehybné paláce politiky, od římských dlaždic v historickém centru až po písek na pobřeží v Ostii. Různé světy a přitom vskrytu navzájem propojené.

Zdalo se mi, že by to mohl být velice působivý a silný film z hlediska příběhu a překvapivý po vizuální stránce, ale především se mi tím skýtala možnost završit po dvou sezónách seriálu *Kriminální román* jakousi pomyslnou „trilogii římského zločinu“.

Film má ve srovnání s románem méně složitou strukturu a méně postav. Abych se mohl soustředit na to, co pro mě byla duše příběhu, zaměřil jsem se na několik málo postav, na ty, které se mi zdály nejdůležitější a nejlépe zastupovaly různé světy Suburry. Jako vždy u filmové adaptace bylo třeba lehce zradit literární formu, abychom mohli zachovat podstatu, duši příběhu.

V *Suburře* jsem mírně změnil styl snímání a zobrazení. Vzhledem k tomu, že ty nesčetné světy, o kterých jsme se chystali vyprávět, byly extrémně silné, charakteristické, často ve vzájemném kontrastu, přistoupil jsem k tomu filmu tak, že jsem ho netočil příliš v pohybu, snímal jsem ho pevněji a používal „široké“ záběry. Bylo důležité mít zároveň v obraze, ve filmovém poli, jak postavu, tak její svět, protože každá postava tě přenesla do jiného světa a každá ve vlastní dominantní barvě, atmosféře, přesném charakteru.

Abychom mohli přesně zrekonstruovat složitost různých světů, které obývají Suburru, provedli jsme pečlivý průzkum a sestavili dokumentaci, téměř posedle; odnesl jsem si z toho zážitek cesty po vlastním městě, ale s jinými očima, cesty, na které jsem objevoval dosud neznámé nebo možná jen přehlížené stránky tohoto svého města a naučil se mu lépe rozumět.

Režisér ze své profese vytváří světy a bere diváky na cestu, kterou musí být ochoten projít sám v první osobě, a tentokrát mě cesta zavedla zpátky do Říma. Do mého Říma.

Stefano Sollima